

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ

Τα θραύσματα της ιστορίας, η γοητεία της ιστορίας, η σιγουριά των πεπραγμένων της ιστορίας, είναι πριν απ' την πούηση πριν την ζωγραφική η πρώτη ύλη που περιλαμβάνει τις αλήθειες και τις άπειρες εκδοχές του ανθρώπου.

Είναι φυσικό για μένα να ασχοληθώ με το θέμα αυτό, που ούτε αρχαιόπληκτος είμαι ούτε βυζαντινόπληκτος, ούτε καν θρήσκος;

Η ιστορικότητα είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο προσπαθώ πάντα να δουλεύω.

Αυτοπεριορίζομαι και τσακώνομαι με κάτι που ονομάζω "ανώτερον εμού", τα χνάρια της ιστορίας. Είναι μια μιορφή εξομολόγησης αυτό, το κάνω όμως γιατί κάτι άλλαξε σήμερα και πρέπει να συμπεριλάβω τα πολύ προσωπικά μου αισθήματα και παράπλευρες σκέψεις σε ένα απλό εισαγωγικό σημείωμα.

Ξεκινάω συνήθως παίζοντας, με κάποια ιδέα, με το αρχικό θέμα που στον δρόμο το αλλάζω και ανακαλύπτω σιγά-σιγά το "κρυμμένο θέμα" μου.

Έτσι και τώρα, ο δρόμος προς το παρελθόν, που συνδέει την Αθήνα με την Δύση, ο δρόμος προς την Δύση, είναι το αρχικό μου θέμα που καταργείται από μόνο του, καταργείται και από τα ίδια τα γεγονότα, όταν από την Δύση ξεχύθηκε το μίσος που καταστρέφει συνθέμελα την Γιουγκοσλαβία, καταστρέφοντας τις ίδιες τις προϋποθέσεις να υπάρχει ζωή αύριο. Η ωμή στρατιωτική βία της Ευρώπης πάνω στην Ευρώπη, απειλεί να κόψει τους δεσμούς με το ιστορικό παρελθόν της.

Αυτό που για άλλους είναι η φυσική συνέχεια της κατακτητικής Ευρώπης, για μένα είναι αβάσταχτη ήπτα της.

Δεν μπορώ να κάνω αλλοιώς απ' ότι έκανα πάντα, να αντιστέκομαι και να δουλεύω. Τίποτα το καινούργιο, τίποτα παράξενο. Αυτό όμως που έχει αλλάξει απότομα τις μέρες αυτές, είναι πολύς καιρός που άρχισε σιγά-σιγά ν' αλλάζει.

Ο φανερός πόλεμος που ξέσπασε.

Ο κρυφός πόλεμος μου άφηνε το περιθώριο να συνδέω την βασική μου ελπίδα στην κοινωνικότητα των ανθρώπων με την εσωτερική επεξεργασία των έργων μου.

Τώρα τα σύνθετα επίπεδα με τις λεπτές αποχρώσεις μένουν -ίσως για πάντα- πίσω.

Στη θέση τους έρχονται ωμές έννοιες, πρωτόγονα, πρωταρχικά και μονόπλευρα αισθήματα. Κάτι που αν δεν το περίμενες μπορεί να σε βγάλει εκτός μάχης. Κι αν το περίμενες "έτοιμος από καιρό", πάλι εκτός μάχης θέλεις να μείνεις.

Κυριάκος Κατζουράκης - Ιούνιος 1999